

★ΕΙΚΟΝΕΣ★

ΜΑΤΙΑ ΠΟΥ ΣΒΥΝΟΝΤΑΙ

ΤΑΝ ένα φῶς μέσα
εἰς τόσους ἰσκιούς
ποῦ ἀπλώνουν εἰς
τὴν ζωὴν μας αἱ
χειμωνιές τοῦ κό-
σμου. Ὁ ἔρωτας
εἶχε στήσει τὸ καρ-
τέρι του εἰς τοὺς
γαλανοὺς οὐρανοὺς
τῶν ματιῶν της καὶ

ἀπ' ἐκεῖ ὀρθὸ καὶ παιγνιδιάρικο τὸ τρελλό-
παιδο μὲ τὲς χρυσές φτεροῦγές του μέσα στὸ
φῶς καὶ τὴ ζωὴ ἐτέντωνε τὸ δοξάρι του καὶ
ἐπαίξε μὲ τὴν ζωὴν ἐκείνων ποῦ περνοῦσαν ἀπὸ
τὰ μάτια ἐκεῖνῃ τῆς Ἀγγελικῆς. Ὅλους
τοὺς κρατοῦσε μουνδιασμένους καὶ βωθοὺς ὁ θαυ-
μασμός καὶ τὸ ἡλεκτρισμὰ τῶν ματιῶν της.

Ἡ ἄνοιξις μὲ τὸ φῶς καὶ τὰ λουλούδια της,
μὲ τὲς εὐωδιές καὶ τ' ἀηδονοκαλήματά της
ἤμπορούσε νὰ προβάλῃ καὶ μέσα στὴν καρδιά
τοῦ χειμῶνος ἀκόμα, ὅπως καὶ μέσα στὸν χει-
μῶνα τῆς καρδιάς μας ὅταν προβάλλε τῆς Ἀγ-
γελικῆς τὸ ὠραῖο πρόσωπο.

Αἱ γλυκὲς γραμμὲς ποῦ ἔδιναν τὴν σχισμαδα
τῶν χειλέων της ἐζωντάνευαν μέσα σπὲς ψυ-
χές ὅλων ποῦ τὴν ἐβλεπαν ἀποκοινὴ μαγείαν
μακρυνῆς, βαθεῖας μουσικῆς, σὰν χορδὲς Λυδι-
κῆς λύρας ποῦ παίζει τὸν ὕμνον τοῦ Ἑρωτος.
Τὸ δὲ χρῶμα τῶν χειλέων της ἐμάραινε τὰ
τριαντάφυλλα ἐπάνω σπὲς τριανταφυλλίες τῶν
ἀπὸ τὴ ζήλεια τῶν.

Αὕτὴ ἦταν ἡ Ἀγγελικὴ πρὸ δέκα χρόνων.
Καὶ τώρα;

Ὁ ἔρωτας, τὸ ἀνόητο καὶ παιγνιδιάρικο
αὐτὸ παιδί, ποῦ παίζει μὲ νέους καὶ γέροντες
ὅμοια, μὲ τὸ ἐπικίνδυνο παιγνίδι ποῦ τῷ δῶκεν
οἱ θεοὶ στὰ χεῖρά του καὶ ἐπλήγωσε μιὰ φορὰ
καὶ αὐτοὺς κατὰκαρδὰ καὶ τοὺς ἔκαμε θνητοὺς
καὶ κατὶ παρακάτω ἀκόμα, μέσα σπὲς πολλὲς
δοξαριές, ποῦ ἔρριγνε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Ἀγ-
γελικῆς εἰς καθὲ δικτάτη, τοῦ ξεφεύγει μιὰ
μέρα καὶ χτυπᾷ τῆς Ἀγγελικῆς τὴν καρδιά!

Νικῆθησαν τώρα τὰ μάτια της ἀπὸ τὲς σκι-
τιές ἄλλων ματιῶν, τῶν ματιῶν κάποιου ἀνδρός
καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη της τὰ θεῖα σταζει τώρα
τὸ αἷμα τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία ἔφερε σιμὰ στὸ
κορμὶ τῆς τὸ ἀγγελικὸ ἓνα ἄνδρα, ἄνδρα κοινὸν
ἀπὸ τὸ πλῆθος ποῦ διάβαινε μπροστὰ της, ποῦ
τὸν ἀγάπησε μὲ κάποια ὄνειρα μυστικά, πλὴν
χαμένῃ ὄνειρα!

Ἄς πετοῦν τὰ πουλιὰ ὑψηλὰ στὰ γαλανὰ
τούρανοῦ κατατόπια, ἄς κελαιδοῦν ἀνάμεσα
στ' ἄνθη τῆς ἀνθισμένης μυγδαλιζῆς ἔρχονται
ὥρες ἀποτε ποῦ καὶ αὐτὰ χαμηλώνουν τὲς τρυ-
φερὲς φτεροῦγες καὶ τὰ αἰθέρια πούπουλά των
ἀνάμεσα στ' ἀγκάθια τοῦ ἀγροῦ καὶ σπὲς βουρ-
κωμένες καλαμιές γιὰ νὰ ζητήσουν τὴ ζωὴ
μέσα στὸ θάνατο, ποῦ βαρεῖα καὶ ὑπόουλα ξα-
πλώνει τὲς μαῦρες καὶ βαρεῖες φτεροῦγές του
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη στῆς γῆς τὸ χῶμα.

Ὡ! ἡ ὠραία ἐκεῖνῃ κόρη! Ἡ Ἀγγελικὴ!

Εἶνε γυναῖκα τώρα πειὰ ἐνὸς ἀνδρός κοινοῦ,
ἐνὸς βαναύσου ἀνδρός, ποῦ πνίγει τὰ κάλλη τὰ
αἰθέρια τῆς Ἀγγελικῆς μέσα στὴ λίμνη τῶν
σαρκικῶν ριγῶν, τὰ ὁποῖα μαζὺ μὲ τοὺς πόνους
τῆς γέννας μακαίνουν καὶ ζαρώνουν τὴν φιλι-
σένιαν σάρκα της, ποῦ θαροῦσες πῶς δὲν ἦτο
ἀπὸ ὕλη πλασμένη.

Καὶ σβύνεται, σβύνεται τώρα σιγὰ ἡ αἰθέ-
ρια ἐμμορφία μέσα στὴ φλόγα καὶ τὸν πυρετὸ
τῆς κλίνης τῆς συζυγικῆς, ὅπως σιγοσβύνονται
ἐπάνω στοῦ Ὑμηττοῦ τὴ ράχη οἱ ἄλλοι μενε-
ξέδες ποῦ χύνουν τὰ δειλινὰ στὸ ξεπροβόδισμα
τοῦ ἡλιοῦ γιὰ τὸν ἄλλον κόσμον.

Σβύνονται τώρα καὶ τὰ μάτια ποῦ πρῶτα
κῦτταζαν τ' ἀστέρια μὲ χαρὰ καὶ τώρα γέρ-
νουν κάτω γιὰ ν' ἀφήσουν τὰ δάκρυα γιὰ τὸν
πόνο τοῦ θανάτου τῆς ἐμμορφίας της, γιὰ τὴ
στέρησι τοῦ φωμιοῦ, γιὰ τὰ χτυπήματα ποῦ
δέχεται στὸ κορμὶ της, χτυπήματα διπλὰ τοῦ
ξύλου καὶ τῆς παλάμης τοῦ παράφρονος ἀν-
δρός, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἔθυσε στὴν ἐμμορφίᾳ της
σὰν κτῆνος, ρούφηξεν ἔπειτα τὸ μυαλὸ καὶ τὲς
σάρκες του μαζὺ μὲ τὲς φλόγες τοῦ κρασιοῦ.
Μόνον ποῦ τὰ δάκρυά της ἐκεῖνῃ ἐπεφταν ἐπάνω
στὸ μικρὸ παιδάκι της ποῦ τὸ ἔσφιγγε στὰ

στήθια της επάνω για μόνι παρηγοριά, σαν ένα μικρό σταυρό που σφιχτοκρατεί ο Χριστιανός που πνίγεται στο ρέμμα του βουρκωμένου ποταμού. Τά χείλη της που σκόρπιζαν το ρόδου τες άχτιδες στάζουν τώρα το αίμα αγάπης κοσμικής, που την έφερε σιμά στα κολασμένα κρέατα ενός παράφρονος άνδρος και μόνον που το αίμα της στάζει από τα χείλη της τα φαρμακωμένα, από τα φιλήματα του επάνω στο κεφάλι του άθώου παιδιού που το σφιχτοκρατεί στα στήθια της σαν το μικρό σταυρό ο Χριστιανός που πνίγεται στον βουρκωμένο ποταμό.

Ω! ή ώραία Άγγελική!

Ποιός θάλεγε πώς ήθελε την ιδεί ζητιάνα τώρα καθισμένη στο λιθόστρωτο του δρόμου, εκεί που τρέχουν τα νερά της βροχής, σαν σκελετός ανθρώπου που δεν τον έφαγε το χώμα αλλά αί βροχές, λησμονημένος νεκρός επάνω στη γή, που δεν εύρεθη παπας και χέρι Χριστιανού να τον κρύψει στις γής τον σπλαχνικό κόρφο;

Ποιός θάλεγε πώς θα έβλεπε αυτό το θαύμα να ιδή την Άγγελική στο λιθόστρωτο, στα λαγύμια που τρέχουν τα νερά της βροχής με χέρι στυλωμένο, μάρμαρο, αδιάκοπα στους διαβάτας σαν κλωνάκι μυγδαλιās ξηραμένο μέσα στην μονότονη βροχή του χειμώνα και με τ άλλο χέρι σαν κρίκος άτσαλένιος να σφίγγη στα στήθια της τα χτικιασμένα το μικρό παιδάκι της;

Άχ! ποιός θάλεγε πώς θα έβλεπε μια φορά αυτό το θαύμα να ιδή τον άγγελο ζητιάνα χωρίς τα γαλανά εκείνα μάτια που τώρα θόλωσαν σαν ούρανος βαρειά συνεφιασμένος, που χάθηκαν και σβύστηκαν βρειδιά στές κίτρινες κόγχες των ματιών της σαν φως κεριού ξεψυχισμένο βρειδιά μέσα στην σκοτεινή Άγία τράπεζα εκκλησιās πολυκαιρισμένης; Άχ! κι ήταν τα μάτια της εκκλησιās της αγάπης που φωτούσαν λαμπάδες και πολυέλαιοι Πασχαλιās και είνε τώρα να γονατίσης με δάκρυα και πόνο μπροστά της!

Καρφωμένα τα μάτια της εκείνα στην πάλμη την άσπρη δεν γνωρίζουν τώρα κανένα από τους διαβάτας που τους σταματούσαν άλλοτε τα γαλανά της μάτια με θαυμασμό, άλλ' ούτε και κανείς τώρα απ' αυτούς — άλλοίμουν — την γνωρίζει πειά!

Όλοι περνούν άγνωριστοι μπροστά στον άγνωστον νεκρό!

Μιά μέρα ο άνεμος της απελπισιās την έφερε μακριά από την πόλι προς τους άγρους

έξω μαζί με το παιδάκι της στην άγκαλιά, σά βαρκοϋλα σκελεθωμένη κι' άφημένη στην άμμουδιά που την πέρνει ο βορρās προς το πέλαγος χωρίς χέρια ναύτη στα κουπιά της, που κοιτώνται σαπισμένα στην άμμουδιά! Δεν ήξευρε γιατί πήρε το δρόμο της έρημιās. Κάποιε φωνή μακρυσμένη, σαν κάποιος ήχος φευγάτος σάλπιγγος βρειδιά στις αύγες τα πρωτοφύγγια τ' άδύνατα και μέσα στα πυκνά έλατα του λόγου, μια φωνή άπόκοσμη την καλούσε και την τραβούσε με το παιδί της, άργά άργά.

Άπομακρύνθηκε από την πόλι πολύ. Μιά σιωπή μυρωμένη με την άγίαν πνοή των άνθισμένων δένδρων και των λουλουδιών επότιζε την ψυχή της και τα μάτια της σαν να ζητούσαν την πρώτη γαλανάδα τους από τον γαλανόν ούρανο της έξοχης άστραφαν σαν Βεατρίκης του Δάντη που «κύτταξαν τον ήλιο με τόσην τόλμην που δεν τον κύτταξαν ποτέ τα μάτια του άετου». Άνεστέναξε βρειδιά και σαν το νερό που το πίνει γοργά διψασμένος άμμος στο ήλιο-οπύρι του καλοκαιριού, το διάφανο και μυρωμένο άέρι ώρμούσε μέσα στα φλογισμένα στήθια της Άγγελικής. Προχώρησε. Άνάμεσα από τα λουλούδια του κάμπου που τάφινε στο διάβα της πονεμένα και δακρυσμένα σαν είδαν πεθαιμένη την όμορφιά της Άγγελικής, που άλλοτε την ζήλεψαν. Διάβηκε ανάμεσά των σαν παραμέρισαν, όπως παραμερίζουν να περάση ή νεκρική συνοδεία. Φθάνει εις ένα βράχο· κάτω ο χάρος πατούσε με τα σκελετωμένα πόδια του της άνοιξης τα στήθια τα όμορφα και τα βογκητά της έπερναν τραγουδιστά τα κοιτίφια της ρεμματιās και του γκρεμού. Στάθηκε επάνω στο βράχο, άνοιξε τα μάτια της σαν να ήθελε να φωτίση μ' αυτά τον άνοιγμένο στα πόδια της τάφο. Το μικρό παιδάκι της σαν είδε του κενού τον χάρο τρομαγμένο έσφιξε με τα δυο άδύνατα χεράκια του της τρελλής του μάνας το λαιμό. Έκλεινε, ω! ή δύστυχη Άγγελική, το έσφιξε παιό πολύ. Έκλεισε τα μάτια της άφου κύτταξαν στού άλλου κόσμου τον ούρανο, κόλλησε τα χείλη της στα χείλη του παιδιού της... Ο ήλιος που ήτο κρυμένος εκείνη τη στιγμή εις ένα σύννεφο περαστικό, έλαμψε. Ένας ίσκιος έπεσε στού χάρου το κορμί που πατούσε στα στήθια την Άνοιξι. Ήταν ο ίσκιος του σταυρού ενός παρέκκλησιού όπισω από το όποϊον ο ήλιος έβασίλευε.

I. K. ΒΟΥΛΟΔΗΜΟΣ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ

Ω! σύ, που φως πρωτόγνωρο σκορπίζοντας μπροστά μου
Τά δόφωτά μου έδειξες μυστήρια τ' ούρανού,
Που θαμπωμένη, μ' έκτασι άνοχητη, ή ματιά μου
Κι' επλάτυνε και φτέρωσε ο στοχασμός του σου.

Σν είσαι, δεύτερος Θεός και πλάστης κι' οδηγός μου.
Έκείνος, μοϋδωκε ζωή και μ' έστειλεν ιδώ,
Έσύ, όταν εφάνηκες ύπαρξ' ούράνια, μπρός μου,
Κόσμον άγνωστός μ' έδειξες και μ' έμαθες να ζω!

ΚΛΕΑΡΕΘΗ ΔΙΠΛΑ